Ч. 202. Львів, вторник, дня 7. (20.) вересня 1904. Річник VIII.

Передплата
на »РУСЛАНА« виносить:
в Австриї:
на цілий рік . . . 20 кор.
на пів року . . . 10 кор.
на чверть року . . 5 кор.
на місяць . . . 1·70 кор.
За границею
на цілий рік . . 16 рублів або 36 франків
на пів року . . 8 рублів або 18 франків
Поодиноке число по 10 сот.

РУСЛАН

»Вирвеш ми очи і душу ми вирвеш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш, бо руске ми серце і віра руска.« — З Руслановнх псальмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня крім неділь і руских сьвят о 5½ год. пополудни.
Редакция, адміністрация і експедиция »Руслана« під ч. 1. пл. Домбровского (Хорунщини). Експедиция місцева в Агенциї Соколовского в пасажі Гавсмана.
Рукописи звертає ся лише на попереднє застереженє. — Рекламациї неопечатані вільні від порта. — Оголошеня звичайні приймають ся по ціні 20 с. від стрічки, а в »Надісланім« 40 с. від стрічки. Подяки і приватні донесеня по 30 с. від стрічки.

Поляки а Чехи.

(X) В ч. 255. подали Narodni Listy з нагоди подорожи д-ра Кербера по Галичині цікаву статю п. з. »Polací a my«, котра осьвітлює політичні і парляментарні відносини, отже не без інтересу буде і для руской суспільности Тим то подаємо її в цілій основі. Narodni Listy пишуть:

»Один з німецких тижневників, д-рови Керберови вельми близький (Montagsrevue— ред. Русл.), написав недавно замітну статю. Щоби нам там доказати, як даремні наші всї змаганя, добити ся права і приневолити владу, щоби супроти нашого народу виконувала закони, виводив, удаючи начеб допустив ся недискретности, що сегодня після довершеної подорожи д-ра Кербера не можемо мати сумніву о тім, як Поляки думають про наш спір з владою і про нашу тактику. Др. Кербер був би мабуть на польскім ґрунті і маючи перед собою послів польского народу, певно не проголосив, що даремні всї наші змаганя, щонебудь вимогти, іменно односторонні уступки, підмогу обструкциї, та що він не допустить, щоби народний стан посїданя Нїмців був яким небудь способом нарушений, — наколиб не було єму відомо, що з тим єго становищем зовсїм згоджують ся заступники польского народу.

»Ми ждали, чи на се проголошенє, котре засьвіжа було розтелеґрафовано кореспонденцийним бюром на всї сторони сьвіта, не надійде з Галичини, з компетентних місць якесь поясненє, одначе нїчого не тілько не пояснено, але навпаки о скілько можна догадувати ся з висловів дневникарских в Галичинї, польскі круги тамошні з д-ром Кербером, як їм на своїй подорожи представив ся, є зовсїм вдоволені, а шеф кабінету не має причини вислїдом своєї польскої подорожі журити ся.

»Се є зовсїм природно. Поляки не мають в своїм краю Нїмців, а се є відомо, що як-раз Нїмцї настають на те, щоби Галичину вилучити з обсягу нїмецко-народних справ. Тих кількасот тисяч жидів, котрих мова тодї, коли ще Полякам не вело ся так добре, спольщила, а они і так як всюди инде, прилучили ся до тих, котрим повело ся хватити владу краю в свої руки. Длячогож би Поляки не мали бути вдоволені д-ром Кербером, коли їм в справах господарских і культурних приобіцяв великі подарки, наколи они знають, що се осягнуть в такім случаю, як буде поборена ческа обструкция, а парлямент стане діяльним.

»Се відомо, що др. Кербер, о скілько розходить ся о обіцянки економічні, уміє трудити ся на великі розміри і що майже так само, як уміє перевести стомілїонні кредити, уміє протягом дальшого поступу продавати кождий мілїон з тих кредитів окремо за дальші важнїйші уступки для влади евентуально, що вспіє своєю державною умілостю ті мілїони назад привернути або повернути в иншу сторону, як та, в котру они мали піти.

»Здає ся отже, що понад голови з демократиєю кокетуючих дневників польских і понад голови тих немногих приятелїв ческо польскої згоди Поляки пристали на становище д-ра Кербера і що попсовані в дечім взаємини єго до п. Яворского і єго близьких приятелїв і прихильників знов прояснили ся і що незгоду, яка повстала з почином сего року, вже усунено, а в тім зглядї сповнено бажанє Корони, за котрої приводом передовсїм др. Кербер рішив ся відбути свою галицку подорож.

»Здає ся отже бути правдою, що висловив, як ми в горі навели, віденьский тижневник ґр. Штірґа, що також Поляки згоджують ся з д-ром Кербером, що »нїмецкий стан посїданя« не сьміє бути в нїчім нарушений

»Наколи сей наш здогад покаже ся правдивим, а ми на жаль чого иншого й не сподїваємо ся, то се буде новим доказом, що в полїтицї рішає лише самолюбство та інтерес, а все инше має бути з неї виключено. В полїтицї не поплачує анї право, анї споріднена суплемінність, в полїтицї давно уже перестала бути учителькою історична наука — в полїтицї є сей витязем, хто так чи инакше в боротьбі найбільше урве.

»Що нам до Чехів! Нїчого. Таке є пересьвідченє керманичів польскої полїтики в Галичинї, а се зовсїм не вадить їм, як сего маємо докази з многих лїт, лучити ся нинї проти нас з тими, котрі кільканайцять кільометрів від Кракова ведуть з польскими побратимцями ворожу боротьбу. Гей же, на Нїмців в Шлеску, в Познаньщинї і в західних Прусах, але дома Нїмець польский приятель.

»Може глядимо на се, що стало ся, занадто скрізь чорні скла, може справа не так має ся, а що каже конвенціональна ввічливість, треба розріжнювати від прояву згоди і приязни?

»Як небуть раді були-б ми наклонити ся до сего погляду, однак сему противить ся то, що ми зазнали в минувшинї. Конечно треба записати в історії, як поводили ся Поляки в ту пору, коли на чолї передлитавскої влади стояв їх земляк, а як поводили ся опісля, коли розходило ся о те, щоби розбити дїло, котрого Поляк був інтелєктуальним творцем (язикові розпорядки — ред. Русл.), хоч мало иншу вивіску. Як поводили ся Поляки, коли ще правиця була в купі, як поводили ся ті приятелї з окликом: »За нашу і вашу волю!« панове Яворский et cons. супроти нас, коли розходило ся о знесенє язикових розпорядків? Се історичний факт, що не дасть ся нїчим змінити анї заперечити, що Яворский був покликаний на пораду і висловив, що єго польске Коло нїчого не буде мати проти того, як будуть знесені язикові розпорядки, а се відомо, що вистарчило-б було одно слово польске, щоби від нашого народу відвернути се упокоренє і сей сором. Але замість того п. Яворский і єго приятелї доложили ще до того своє полїнце.

»Се один з найсумнїйших роздїлів тої то вельми сумної нашої полїтичної епопеї, а хоч би як хотїли їх в тім виправдувати, то їм здає ся, що ми Чехи гнобили страшно своїх краян Нїмців. Може ми на основі руских дневників зле осьвідомлені, що они не хотять признати справедливих прав народови славяньскому, споріднену, бо у себе дома не инакше поступають проти славяньского народу (Русинів) як Нїмцї у нас? Не хочемо про се розводити ся. Нерадо мішаємо ся до спорів народів братних.

»Поляки з д-ром Кербером знов порозуміли ся, бо инакше не важив би ся був майже посеред них і ними окружений так визиваючо кинути нам рукавицю в лице, наколиб був наперед не забезпечив ся у них на їх згоду. Поляки при тім кермують ся засадою, що кождий собі найблизший, що ми повинні би собі також затямити.

»Не зображаймо собі річий инакше, як они дїйсно є, а не обманимо себе самі. На польску поміч дальше так само числити не можемо, як на поміч католицкого центра. Нїмецких автономістів вже нема — нинї що Нїмець, то наш противник.

»Але проте не вдаваймо ся в зневіру. Почуваємо в собі доволї сили, показати тій державі, що єї правний розвиток є неможливий, поки не осягнемо свого права. А ми скорше не зложимо оружя, поки не виборемо того, що для нашого народного єствованя конечне. Не уступимо і не попустимо!«

Се зовсїм не віщує великих надій державній радї і не потребує дальшого поясненя.

Єще слово про „полїтику улиці“.

Отверте висказанє нами свого погляду на подїї побуту д-ра Кербера у Львові, зааранжовані кількома недовареними полїтиками, ґрупуючими ся коло редакциї »Дїла«, намагав ся сей орґан представити як якийсь хитрий маневр з нашої сторони в личних і користолюбних цїлях. Надто сильно почуваємо своє власне достоїньство, як і злобу противника, щоби старати ся пересьвідчити єго про цїлу нищету таких інсинуаций, однак вертаємо єще раз до сеї справи, бо єї тло є далеко загальнїйше і ширше, чим би зразу здавало ся і на тім тлї стане кождому вповнї зрозумілим наше становиско.

Від часу японьско-російскої війни — прошу не дивувати ся — починило ся щось таке в редакциї »Дїла«, що не може вивести єї зі стану нервозности і якоїсь непевности. Зразу стануло було — разом в всепольскими дневниками — по сторонї Японії зі своїми симпатиями, бо горячим темпераментам і буйній фантазиї здавало ся, що за кілька місяців Японцї розібють в пух російску силу, вибють і випруть Москалїв аж за Байкал, а »ослаблене правительство і єго чиновництво« буде примушене дати конституцию в европейскій Росиї. Тодї піднесе ся Україна з вікового сну, а наша українська справа піде широким шляхом розвою трийцятьмілїонового народа.

Але не так склало ся, як ждало ся короткозорим, а загонистим дневникарям. Дїйсність не подає богато поля для фантазиї. Як-раз вій-

ну можна вже тепер вважати великим нещастєм для України. Повернувші вже після служби »в москалях« українські мужики, як резервісти, мусять топер іти в похід і не тілько, що кидають свої родини, оставлають ґаздівство і добуток, але також у дальшій своїй військовій службі затрачують свої національні цїхи, а набирають ся московского духа та приучують ся московскої мови. Натомість виглядів на конституцию та свободи ще менше, чим перед війною, бо тепер не тілько »правительство і чиновництво«, але і переважна часть російскої праси та суспільности супротив видного, а неоправданого японофільства цїлої Европи станули окунем против всяких »сепаратистичних тенденций і реформ, добачуючи в них тілько заходи ворогів задля розбитя і ослабленя російскої держави.

Тож поволи »Дїло« остигало в своїх японьских симпатиях, а коли відтак случила ся насильна смерть Плєвого, почало мріти надії з иншого боку і зразу якомусь мнимому Платонову, а відтак дїйсно іменованому мінїстром внутрішних справ кн. Мірскому виписало цїлий акафист добрих рад і бажань що-до їхнього становиска супротив української квестиї. Вступленє кн. Мірского на місце Плєвого назвало навіть »Дїло« новим курзом в Росиї і майже в кождім числї почало містити статї, обговорюючі мнимі познаки у тамошних відносинах в користь полїтичних свобід і язикової толєранциї. З того витворив ся між сторонниками сеї часописи більше менше такий самий настрій, як між москвофілами старшої дати. Як ті москвофіли надїяли ся помочи від Росиї, так теперішні українські полїтики, стали числити на поміч України. І беручи свої фантасмаґориї за дїйсність, стали поводити ся вже в сей спосіб, немов би в Росиї вже була конституция, а український нарід вповні самосьвідомою, зорґанїзованою і розвиненою нациєю.

Кличі, виголошувані нетямущими бесїдниками в Фільгармонії звучали як відгуки всенїмецкої або італїйскої ірiденти. Тамті мають бодай племяні держави, на які можуть бодай натякувати в своїх погрозах. Однак так одні, як другі, як і обструуючі Чехи пересьвідчили ся, що сею дорогою в Австриї не осягне ся нїчого. Щож хотїли осягнути своїм виступленєм пп. Цегельский і Загайкевич, що хоче здобути »Дїло« узурпуючи для їх починів »всенародну« волю та апробуючи їх »полїтику улиці«? Се є тілько безкритичним дїланєм на руку всепольскої гакати, провокуючої легко запальних людий до розпучливих скрайностий, а з другої сторони нерозбірчиве малюванє тих всепольских шовінїстів в їх зарозумілости та зухвалости.

Тому наведемо ще наконець на розвагу тим панам, що люблять ловити рибу перед саком, гарні слова краківских Polsk-их List-ів, звернені до таких, як они, всепольских фантастів:

»В великім нещастю потрібна велика розвага. Зухвальство, не відповідаюче силам, мусить приносити нещастя і поглубити недолю. Так оно і дїяло ся, так оно і дїє ся, на жаль, безнастанно. Горе навіть могучим сьвіта сего, котрі упивають ся фразою, котрі засмакують в солодкім фалши, котрі з любостию підхлїбляють своїм слабим сторонам, власній любови себе і амбіциям, бо їм з того і через те грозить упокоренє. Кого нещастє не згодно вилїчити з хиб, тому грозить заглада. Народови в упадку під карою смерти не вільно грішити зарозумілостию і дуростию. Він мусить пильно глядїти у власне сумлїнє, двигати ся через підношенє власної вартости, не розставати ся з правдою, хотяй она була би гірка, як полин. Першою задачию тих, що зрозуміли сї правди, голосити їх, узасаднювати, повторяти, аби нарід не тілько знав їх, але кождої хвилї, чи овид заляжуть хмари, чи озарить сонце, також і памятав про них.

»Від гарних мрій, від геройских поривів, від блискітливих фраз і зухвалих намірів мусимо перейти до сїрої дїйсности, до твердої працї, буденної, до скромности, бо сего вимагає добро краю, бо сего вимагає будуччина народу. Треба понести жертву зі снів молодости, не тілько власних снів, але які снило в екстазї кілька поколїнь. Для триюмфу нашої ідеї мусимо пукати до душ, заклинати земляків, аби добро краю висше цїнили над всякі, хотьби найбільше приманчиві улуди«.

Японьско-російска війна.

Ситуация.

Услужні кореспонденти доносили зараз на другий день по відступленю Куропаткина, що Японцї надзвичайно скоро машерують і находять ся вже над ріхою Гун, а Куроки на схід від Мукдену. Тимчасом тепер після повних двох недїль від того часу надходять вісти, що Японцї не посунули ся поза копальнї Янтаю, а ґен. Сахаров телєґрафував до ґенерального штабу дня 17. с. м., що того дня, анї попередного не було жадної задирки між передними сторожами обох армій. Тим більшою байкою мусить виглядати вість, ширена немов то з Парижа, що Японцї дадуть спокій на фронтї, а натомість обійдуть неприятеля на крилах. Вже під Ляояном Куроки, віддїлившись від gros японьскої армії, находив ся в один час в такім критичнім положеню, що Японцї уважають щастєм, що змогли назад получити ся і певно не відважили би ся тепер роздїлювати ся на більшій просторони. Також і всякі поголоски про те, чи велика битва наступить над рікою Гун, чи під Мукденом, чи аж коло Пєнлїну, належить вважати тілько комбінациями, бо пляну Куропаткина і єго ґенерального штабу не станутъ прецїнь оголошувати наперед. Тевним є одно, що Куропаткинови не тілько прибувають підмоги з Заходу, але єще один великий союзник з Півночи — зима. Російска армія, яка складає ся з самого рослого та дужого жовнїра, пріла та мучила ся у душній спецї Манджурского лїта, за те Японцї були в своїм живлї. Клїмат Японії подібний до італїйского і так само як він не має острих відмін температури. Минула зима єще не дуже дала ся в знаки маленьким воякам ізза моря, бо була надзвичайно лагідна. Але коли прийдуть острі морози манджурскої зими з цїлою своєю силою, тодї Японцї без куль будуть падати від самих трудів походу серед снїгу і заверухи. Дотеперішний похід Курокого і тактика Куропаткина вельми подібні до наполєоньского походу на північ — правдоподібно анальоґія потягне ся і дальше, а коли тілько вичаде остра зима, то вже незадовго.

Телєґрама Куропаткина.

Куропаткин телєґрафував до царя дня 16. с. м.: Цїла манджурска армія невимовно урадована признанєм єї трудів і воєнних дїл Вашою царскою милостию. Нас всїх оживлює одно бажанє: бажаємо поконати ворога і усправедливити довірє, яке в нас покладає найвисший вожд російскої армії, яка сповняє службу з повним спокоєм і посьвятою. Відворот зпід Ляояну був серед обставин, які були з ним звязані, дїсно необхідним почином, а супротив великих трудностий — визначним дїлом. Навіть наш неприятель був сим разом скромний в своїх справозданях. Нема в них згадки про полонників, здобутє гармат, або инші трофеї. Урядове справозданр Курокого стверджує, що дня 4. с. м. рано цїла армія Курокого, найчисленнїйша з трех армій, була на правім березї ріки Тайше і колиб борба, яку підняла ся армія, випала була кориснїйше, була би могла відтяти наші війска, які занимали Ляоян, від тих, що оперували на праправім березї ріки.

Новинки.

— **Календар.** Вівторник; руско-кат. Созонта, Макария; рим.-кат. Евстахія. — В середу: руско-кат. *Рождество Пр. Богородицї;* рим. кат. Матея ап.

— **З Наукового Товариства ім. Шевченка.** Засїданє секциї математично-природописно-лїкарскої відбуде ся в четвер дня 22. с. м. о 6. год. вечером в канцеляриї Товариства.

Сильвестер Яричевский

Кандидат на злодїя.

(Конець).

— Ади! — відізвав ся один зі сидячих коло стола найблизшого дверий. — Сей послугач перехарчовує якихось голодранцїв на свою руку. Отих в кутї там!

Сей, що се сказав, був руским робітником при реґуляциї Віденки. Заходив тут бідачиско на обід і дуже собі єго захвалював, бож прецї мав він тут мясо, яке їв у своїй батьківщинї два-три рази в рік, або лиш бачив, »як пан їв«...

— Не за гроші він прокормлює — відозвав ся один з того руского кружка — се добряга чоловік, спомагає бідних, що не мають чим заплатити, бо безробітє. Оттак стане їх кількох в кутках, тай ожидають, аж хто з харчовиків полишить у тарели дещо, тодї послугач їм те передає... Так жиють бідні люди. Один другого запоможе...

Стало тихо. Бідні Русиниска їли, аж за вухами тріщало і в серцї дякували Господеви побожно, що хоть они не потребують жити з чужої ласки...

А й гарний молодець і льомброзівский тип також не бавились, а їли-їли...

Людова кухня опорожнювалась.

Поперед заїдаючих майнула постать хорошої дївчини-панянки в гарнім уборі.

— От, чого тій забагає ся ту ходити на смачний харч? — сказав гарний молодець.

— Не могла-б она заробити на лїпший харч, колиб хотїла?... — докинув Карло, а при тім собі певно подумав: Ба, чесна якась людина, справдї чесна!

Оба молодцї зїли свою пайку і чекали на »ще більше«.

Льомброзівский тип обтер рукою уста, поставив тарілку на вікно і запитав, звернувшись до Леопольда:

— Ну, і щож дальше з твоєю дївчиною? Мала гроші? Ти обіцяв їй певно женитьбу?

— Ти вгадав. Мала пару соток. Мене полюбила — страх! В моїх руках була все єї щаднича книжочка. Я казав, що потребую на ріжні знаряди, а она менї охотно позичала. Я сам навіть ходив вибирати гроші..

— Сам ходив вибирати гроші?

Добра господарка вже й на сам початок.— Ну, а щож дальше. Покинула тебе?

— Мене? Она мене? Чи сеж можливе? — сказав гарний хлопчиско і видивив ся на него з таким виразом, в котрому виднїло питанє: як можеш плести таку нісенїтницю? Мене покинути?...

— Ну, то ти зле зробив, коли єї покинув, адже гроші мала...

— Власне, що не мала! А я-ж де був? Бажало ся трохи ужити, погуляти. Пратер, Каленберґ, Дорнбах і инші місця забави спорожнили геть нашу спільну кишеню.

— То з тебе, бачу, гарний кандидат на злодїя! Га, га, га, га!

— А з тебе вже й старий злодюга!

Оба сьміяли ся сердечно.

— Щож буде з нею? Що пічнеш?

— Нїчого. Як я сказав їй, що гроші вже фю, фю — она на хвилю зблїдла і стояла мов тота статуя в Шенбрунї, але потому закинула менї руки на шию і сказала: Се нїчого. не значить, мій любий! Се для тебе, се для нас! Так мабуть було треба: ти прецїнь зі мною ожениш ся незабаром, працювати будемо і жити гарно. Неправда-ж? — Правда, правда — відповів я і як щез, так не бачив її до сего часу — — — — — — — — — — — — — — — —

Слуга подав ще по порциї »бідним хлопцям«, а вони їли...

Льомброзівский тип не втерпів і шепнув товаришови:

— Маєш, драбуго щастє! Я тепер маю для тебе другу. Пічнеш з нею так само, бо я за бридкий до сего... Але о тім пізнїйше!

— Гірка сочевиця, бодай би їх! — сказав півголосом Леопольд. . . . .

Певно впала їм у страву сльоза ангела людскости, гірка сльоза жалю над безпутними синами сьвіта...

Відень, 1898.

— **Концерт в Городенці**. В неділю дня 25. с. м. відбуде ся о 7. год. вечером в салї »Народного Дому« в Городенцї концерт музичного кружка »Академічної Громади«. По концертї слїдують танцї. Цїни місць: крісло I-рядне 3 К, II-рядне 2 К, партер 1 К, ґалерия 40 с, білет родинний 10 К.

— **Тов-о „Родина“ в Коломиї** устроює вечер з танцями в неділю дня 2. жовтня с. р. в сали „Народного Дому“, ул. Костюшка II поверх. — Початок о год. 8. вечером. Стрій візитовий. Вступ від особи 2 К, тільки за запрошенєм. — *Видїл „Родини“*.

— **Вписи на львівскім унїверзитетї** на зимовий піврік починають ся дня 23. с. м. а покінчуть ся дня 8. жовтня. Від 9. до 16. жовтня можна буде записати ся за дозволом збору професорів, а від 16. жовтня до 1. грудня за дозволом сенату. Курс починає ся з 1. жовтня, а покінчить ся з днем 13. цьвітня 1905.

— **Руский клюб соймовий** оголосив в »Дїлї« отсей комунїкат: »Дня 15. с. м. відбуло ся засїданє нововибраних руских послів соймових, котрі звязавши ся в клюб вибрали предсїдателем посла Олесницкого, єго заступником пос. Короля. а секретарем пос. о. Богачевского. До парляментарної комісиї вибрано послів Олесницкого, Короля, Могильницкого і о. Богачевского. При тій случайности обговорено всесторонно теперішну ситуацию в краю, розділено працю межи послів і уложено плян поступованя в часї сегорічної сесиї соймової«. — Такий самий комунїкат одержав і замістив рівночасно »Ґалїчанїн« з тою ріжницею, що коли »Дїло« називає сей комунїкат »дещо за ляконїчним« і в серединї єго тексту ставить в лапках питанє, чи всї посли нововибрані звязали ся в клюб, то »Ґалїчанїн« подає єго без заміток, з видимим вдоволенєм. Звідки »Ґалїчанїн« удостоїв ся чести, стати орґаном руского соймового клюбу? Чи не задля свого пупіля атца Еффіновіча?

— **Іменованє**. Мінїстер просьвіти іменував заст. учит. в рускій ґімназиї у Львові, Йосифа Роздольского, дїйсним учителем в рускій ґімназиї в Перемишли.

— **Вінчанє** п. Витовта Манастирского, інжінера і цив. ґеом. у Львові, з панною Мариєю Лукиянівною, учителькою жіночої школи видїлової, відбуде ся дня 21. с. м. перед полуднем в парохіяльній церкві в Коломиї.

— **Краєва рада шкільна** затвердила Ів. Щепаньского дїйсного учителя в ґімназиї в Золочеві в учительскім званю і надала єму титул професора. — Президия намісництва признала Гавриїлї Кукурудзовій, емер. директорцї 4-кл. жіночої школї в Стрию, за 40-лїтну вірну службу, гоноровий медаль установлений з нагоди 50-лїтного ювилею цїсаря. — Кр. рада шк. затвердила вибір Ів. Вельовейского на делеґата повіт. ради до окружної ради шкільної в Городенцї; — іменовала в народних школах: Алекс. Сененького управителем 4-кл. шк. в Чорнокінцях великих, Олену Старверівну учителькою 4-кл. школи в Кристинополи, Марию Криворучкову учит. 2-кл. шк. в Потоцї, Йос. Венґжина учит. 1-кл. шк. в Рожневі, Йос. Кисїлевского учит. 1-кл. шк. в Гриняві, Мат. Шимківну учит. 1-кл. шк. в Буховичах і Мар. Прачиньску учителькою 1-кл. шк. в Сторожах малих.

Краєва рада шкільна перенесла учителїв: Володс. Санецкого з Буска до Болехова, Івана Стоцкого з Буска до Радехова, Волдс. Ротлєндера з Болехова до Буска, Мих. Козака з Устрик долїшних до Старого Самбора, Альойз. Ґорецкого з Карлова до Торского, Теоф. Лєщиньского з Козар до Добромірки. — В стан супочинку перенесені: Мих. Остапович управ. 3 кл. шк. в Дрогобичи і Франц. Петровска учит. 2-кл. шк. в Залїсю. — Кр. рада шкільна зорґанїзувала 1-кл. школи: в Лучанах, бобрецкого округа, в Застїночи, теребовельского округа, в Ляшках дол. на мазурскій кольонїї, бобрецкого округа; — перемінила 1-клясові на 2-кл. школи: в Загайполи і Пядиках (Коломия), в Угерску (Стрий) і в Ляховичах зарічних (Жидачів).

— **Продаж презенти**. Monitor доносить, що один з львівских лїкарів, який є патроном Підгаєць, зажадав від о. Кирила Л., 10.000 злр. за удїленє єму презенти на ту парохію. О. Л. на таке підкупство, розумієсь, не згодив ся. Тепер, як пише Monitor, сею справою заняв ся Є. Ексц. Митрополит і поручив перевести строге слїдство, а по переведеню доказу вини названого патрона він стратив би право патронату.

— **Пятнистий тиф**. В послїднім тижни зайшло в Галичинї 13 нових случаїв пятнистого тифу, а то: в Переволоцї бучацкого пов., в Ляцкім добромильского пов., в Маґерові і Гійчу равского пов., в Буцові перемиского пов., в Настасові і Романівцї тернопільского пов., в Кропивній золочівского пов. і Батятичах жовского пов.

— **Американьскі листи**. З Кракова доносять, що знова доручено полїциї пачку отворених листів найдених на якімсь сьмітнику над Вислою. Листи мали лише печатку з Америки, отже украдено їх з почти десь в дорозї до Кракова або з почтового уряду на зелїзничім двірци в Кракові, де перепечатує ся американьскі листи нашими печатками. Комісар почти зі Львова, переводить в тій справі строге слїдство. Між найденими листами є також адресовані до осіб із східної Галичини.

— **Вісти з Буковини**. Між иншими іменовано суплєнтами ґімн.: Сильв. Яричевского в Кіцмани, Осипа Проскурницкого в II. ґімн. в Чернівцях. а Алекс. Попозича в учит. сем. в Чернівцях. Учит. вправ чернов. семин. Оттона Жуковского іменував мінїстер просьвіти головним учителем в тїшиньскій семинариї.

— **Родинна драма**. В коломийскій вязници замкнено онодї Івана Воронюка, 25-лїтного господаря з Перерова за морд своєї жінки. Воронюк оженив ся недавно з 56-лїтною кривою бабою задля маєтку. Однак житє молодого хлопця з більше як два рази старшою від него жінкою було від самого вінчаня невиносиме. По колотнечах приходило часто до бійки, а онодї Воронюк по короткім сварцї ударив жінку сокирою в голову і положив трупом на місци.

— **Позір**. Льокаль тов-а »Сокіл« у Львові находить ся при улици Коперника ч. 9. Всякі письма просимо посилати під сею адресою. — *Старшина*.

— **Зелїзниця Львів-Винники**. Управа будови державних зелїзниць звістила львівский маґістрат, що в найблизших днях розпічне ся в окрузї Львова остаточне тиченє дороги під зелїзницю Львів-Винники. Длятого маґістрат звертає увагу властителїв дотичних ґрунтів, щоби не робили нїяких перешкод, а також не нарушували знаків, затичених інжінєрами управи будови. Всякі пільні шкоди, які можуть при тій нагодї повстати, винагородить управа будови на основі опінїї фахових оцїнителїв.

— **Подяка**. Видїл »Шкільної Помочи« в Самборі і Комітет Пань почуваєсь до милого обовязку висказати прилюдно подяку всїм Високоповажаним Паням і Панам, що причинились датком, фантом, або дїлом до устроєня фестину, фантової льотериї і вечерниць на дохід самбірскої »Шкільної Помочи«, котра удержує бурсу, в якій находить поміщенє 50 учеників. Сегорічний час не дописав погодою, мусїло ся віддїлити фестин від вечерниць, а мимо сего так вечерницї, як і фестин випали гарно. В вечерницях (4/IX) взяло участь 110 осіб і гостї бавились охочо до рана. Фестин (11/IX) сполучений з фантовою льотериєю враз з жертвами добровільними приніс брутто 585 К 39 с доходу; видатки 103 К 16 с — чистий дохід 483 К 83 с. Простять нам Вп. Панї і Панове, що не вичисляємо всїх місцевих добродїїв, що даром помогли до устроєня фантової льотериї, як також тих Вп. Панів, що на розсилану лїсту зложили місто фантів 24 К, а на руки Вп. п. Коритовскої 17 К 50 с. Крім сих Вп. Панів жертвували з замісцевих: о. Яхно 2 К, декан о. Козаневич 10 К, п. Криницка 4 К, п. Якса 2 К, п. Решетило 1 К, о. Лїтиньский 5 К, п. Лїґуцкий 2 К, о. Баранецкий 10 К, о. Юзьвяк 1 К, п. Амврозий Яновский президент суду в Самборі 20 К, п. Жеребецкий 2 К, п. Гайдерова 4 К, п. Кротохвіля, директор семинариї учительскої в Самборі 4 К, о. Плешкевич з Бабина 4 К, п. Волосяньский з Старого Самбора 2 К. Всїм Вп. Добродїям дякуємо в імени убогої молодежи рускої, для котрої має здвигнутись стале приміщенє не лише на нинїшну хвилю, але і на будуче. — Неменше почуваєсь Видїль Шкільної Помочи до обовязку подякувати тим Вп. Паням, що піднялись труду збирати фанти і продавати льоси на фестинї, іменно Вп. п. Коритовскій, Колессовій, Федоровичевій, Филипчаковій, Туркевичевій та другим. Сильні вірою в добро справи сполученими силами з дрібоньких камінцїв здвигнемо гори. — За Видїл »Шкільної Помочи« в Самборі: *о. М. Ортиньский, Т. Біленький*.

— **Демонстрациї в гельзінґфорскім унїверзитетї**. При нагодї сьвяточного відкритя нового півроку зайшла на гельзінґфорскім унїверзитетї така подія: По промові ректора і проти єго приказу виступили два студенти і відчитали в мові фінляндскій і шведскій протест проти того, що російске правительство видалило із Фінляндиї кількох професорів унїверзитету Ректор і частина професорів покинули салю, але більша часть студентів і професорів остала. Проти згаданих студечтів заряджено дисциплїнарне слїдство.

— **Щастє в нещастю**. Зі стациї Плясе на зелїзничім шляху Пешт-Рєка доносять загребскому Tagblatt-ови: При оглядї зелїзничого шляху в ночи будник замітив перед собою якусь чорну масу, яка йшла прямо на него. Будник підніс лїхтарню і побачив, як великий медведище станув на задних лабах і садив на него. За медведицем бігло троє мадведять. З перестраху будник пустив лїхтарню з рук і станув нї живий нї мертвий. Єго житє висїло на волоску. В тій хвили надїхав поїзд. Медвідь покинув будника і звернув ся в напрямі двох сьвітил-лїхтарень на передї льокомотиви. За хвилю машина розторощила медведя і відкинула до рова, а медведята утїкли до лїса. Таким чином будник вийшов щасливо з нещастя.

— **Месть дикуна**. Про вирізанє місіонарів і монахинь місиї чина св. Павла в нїмецкій Новій Ґвінеї доносять нїмецкі дневники отсї подробицї: Один із слуг місиї, Папуас, хотїв оженити ся вдруге, однак настоятель о. Рахер не позволив на се. Тодї Папуас повернув до свого села, убив першу жінку і з другою повернув до місиї. О. Рахер, дізнавши ся про те, велїв єго зловити і укарати. Укараний поприсяг кроваву месть. Підмовив мешканцїв села, а ті напали на місию і вирізали 5 сьвящеників та 5 монахинь. О. Рахер був родом з Баварії, чотири инші з Голяндиї. З чотирох монахинь три були народности нїмецкої, а одна, сестра Ангела, була Полька, бувша учителька, родом з Залїщик.

— **Самоубийства**. З Янова доносять: На зелїзничій стациї в Верешици в мешканю тамошного начальника стациї п. Лекварского відобрав собі онодї в ночи житє вистрілом з револьвера єго сестрінець 18-лїтний Діонїз Ґжибовский, ученик 4-ої кляси ґімназияльної. Причина самоубийства мала бути неохота до житя. — В білогорскім лїсї коло Львова застрілив ся 27-лїтний російский офіцир незвісного назвища. В полишенім листї пише, що мусить вмерти, хоч житє таке гарне.

— **Правительство женщин**. В містї Геддон в провінциї Кензес Сполучених Держав північної Америки перейшла при послїдних виборах до міскої ради лїста женьских кандидатів. Наслїдком того всї місця в міскій радї здобули женщини і зараз розпочали своє виключне пановане. Почали від того, що з урядів бурмістра, судиїв, полїцийних комісарів, шкільних директорір, почтмайстра і т. д. прогнали мущин, а обсадили їх місця женщинами. Правительство женщин оголосило в своїй проґрамі — безпощадну борбу против корупциї.

— **Родимцї**! Не забувайте на приватну жіночу семинарию у Львові, удержувану Тов-ом педаґоґічним і присилайте постоянні жертви! Вписуйтесь громадно в члени сего Товариства і вирівнуйте залеглости. Вписове виносить 1 К. Пренумеруйте часопись для дїтий „Дзвінок“ і часопись „Учитель“, так щоби они могли при більшім числї передплатників стати на ще висшім щебли і відповісти всїм бажаням сьвідомих читачів. Адреса касиєра: А. Алиськевич (ул. Кохановского 15 Б.)

— **Гумористичний кутик**. (З »Комаря«).

Виїмок з містериї »Премієр у Львові«.

(Др. Кербер в Музею Ставропиґії. Між иншими старинностями впадають йому в око зложені в склянній шафцї букви »ѣ, ы, ъ«, вироблені в величезних розмірах).

Кербер: Was ist das?

Сеніор: Das sind unsere Heiligtümer — die wichtigsten Lettern unserer Azbuka: jat', jory, jor, die man gegewärtig verbannt hat.

Кербер (бере в руки »йор«): Wie heisst der Buchstabe?

Сеніор: Jor, Excellenz!

Кербер: Wie wird gelesen?

Сеніор (з гордостию): Er wird nicht gelesen. Er ist zu heilig, um gelesen zu werden.

(Др. Кербер оглядає ся неспокійно, намісник усьміхає ся).

Всї сходять до друкарнї, звідки др. Кербер, оглянувши убікациї і принявши нумер »Галичанина« відїздить серед звуків пісні »Я Русин бил, єсьм і буду«, котру сьпівають бурсаки.

Русини! Памятайте на українсько-руску бурсу в Новім Санчи.

Наука, штука, лїтература.

— **Лїтературно-науковий Вістник** кн. IX. за вересень 1904. містить: Б. Грінченко: Леандро. — І. Франко: Конкістадори. — Ганна Барвінок: Садовнича школа. — Ольга Коренець: У тїнях ночи. — Надїя Кибальчич: З малих краєвидів. — Незнайома: I Перший сніжок. II. Стріча. — Павло Барвіньский: На занеханній ниві. — Редіярд Кіплінґ: Три казки. — Антонїн Сова: Анна. — Казимір Пшерва-Тетмаєр: Г. Гайне; Із поезій. — Др. Евген Олесницький: З перед четвертини столїтя. — Іван Раковський: Вплив цівілїзациї на людскі нерви. — І. Франко: Східно-західні непорозуміня. — П.: В справі перекладу Сьвятого Письма. — Хронїка і бібліоґрафія.

— **Нива** ч. 11. з 15. вересня містить отсї статї: О пожитку місиї. — Японофільство Европи. — Проповідь на Рождество Пресв. Богородицї, нап. о. М. Кінаш. — Проповідь на Воздвиженє чесного і животворящого Хреста, нап. о. М. Кінаш. — З житя Русинів в Америцї. — З радикальної преси. — Хронїка і бібліоґрафія.

— **Комар**. Вже вийшло 14. і 15. ч. »Комаря«, зладжене старанно як що-до статий так і що-до ілюстраций.

Телеґрами

з дня 19. вересня.

Опава. На нинїшнім I засїданю шлеского сойму 22 послів внесло на руки маршалка пись-

менний протест проти заведеня славяньских рівнорядних кляс в учительских семинариях на Шлеску і в протесті взивають правительство, аби оно відкликало сей розпорядок. Аби тому протестови надати більше значінє, поставили і ухвалили внесенє замкнути сейчас засїданє.

Берно. В недїлю 25. с. м. чеські посли зберуть ся на передсоймову нараду.

Рим. Зелїзничі робітники нараджували ся вчера в ночи, чи мають приступити до загального страйку, який вибух в Римі і в кількох инших містах. Ухвалено не страйкувати.

Віґо (Іспанїя). Тутешний російский конзуль на порученє мін. загр. справ гр. Лямбсдорфа виїхав і передав конзулярні аґенди французскому конзулеви.

Подяка.

Навіщені з волї Всевишнього тяжкою недолею, найшли ми відраду в зичливій співучасти другів і знакомих, що зволили Покійній віддати послїдню прислугу та сердечним словом біль наш облекшити. За сї обяви зичливости складаємо отсим всїм нашим Другам сердечну подяку, а передовсїм дякуєм Єго Високопреподобію Отцю Офіциялу А. Білецкому, Всесьвітлїйшому Др. Ж. Лєнкевичу, Кустосови лат. архиепископскої Консисториї, Високопреподобним Отцям Крилошанам Б. Пюркови і І. Чапельскому і всему Всечеснїйшому Духовеньству за ласкаву участь в похороннім обрядї.

Іван, Софія і Ірина Матієв.

111(1)

Надіслане.

Др. Мирон Вахнянин

лїкар клїніки львівского унїверс., б. лїкар клїніки проф. Ляйдена в Берлинї

ординує у внутрішних недугах від 3—5 попол.

ул. Академічна ч. 26. (мезанїн).

ОКУЛЇСТ

Др. ЯРОСЛАВ ГРУШКЕВИЧ

ординує

при ул. Личаківскій ч. 19 А від 11—12 і від 4—5.

В книгарни Товариства ім. Шевченка в книгарни Ставропигійскій можна дістати отсї працї видані проф. д-ром Ів. Копачом:

Будучність ґімназий. Цїна 1 К.

Партийна полїтика і морал. Ц. 50 с.

Родинне житє (під розвагу руским »соколикам і паннам«). Ц. 50 с.

Социялїзм, етика і полїтика (під розвагу »старшим і молодшим«). Ц. 50 с.

Три перші працї зладжені на основі творів професора берлиньского унїверситету д-ра Фрідріха Паульзена.

Читайте! Читайте!

Повне виданє Творів ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

коштує лише 2 корони!

Товариство „Просьвіти“ бажаючи, щоби в кождій руській хатї находили ся Твори Тараса Шевченка, видано сими днями найдешевший збірник сих творів п. з. **„ПОЕЗИЇ Т. ШЕВЧЕНКА“.** Книжка, оправлена в полотно з золоченими витисками, може бути найгарнїйшою окрасою руських хат. Папір велїновий, формат на взір европейських клясиків, сторін 698.

При замовленю 10 прим. даємо 10% опусту. Висилає ся тілько за надісланєм **2 кор. 30 сот.** на адресу: **КАНЦЕЛЯРИЯ »ПРОСЬВІТИ« у ЛЬВОВІ** (Ринок ч. 10.).

Контора виміни

ц. к. упр. гал. акц.

Банку Гіпотечного

2 купує і продає

всякі

папери цінні

і МОНЕТИ

по найдешевшім курсї деннім не числячи нїякої провізиї.

ТОВАРИСТВО взаїмного КРЕДИТУ

„Днїстер“

стоваришенє зареєстроване в обмеженою порукою у Львові, ринок ч. 10, дім „Просьвіти“.

ЧЛЕНАМИ ТОВАРИСТВА можуть бути тілько **обезпечені тревало** в „Днїстрі“ від огню. Членьский удїл 50 К можна зложити в ратах; вписове 2 К.

ЧЛЕНИ ТОВАРИСТВА можуть затягати **ПОЗИЧКИ** на 6% за предложенєм відповідної гіпотеки або поруки; сплату більших позичок розкладає ся на 10 лїт.

ПРИ ПАРЦЕЛЯЦИЯХ і иншім купнї землї нехай купуючі звертають ся за **позичками до „ДНЇСТРА“.**

ВКЛАДКИ ЩАДНИЧІ приймає Товариство на 4%.

З ЧИСТОГО ЗИСКУ дістають члени **дивіденду** від удїлів а часть зиску призначує ся **на добродїйні цїли**; дотепер удїлено на церкви, бурси, школи і т. и. **18 385 К.**

Стан 31. мая 1904:

Вкладки	1,698.746 К
Удїли	115.947 К
Фонди резервові	23.522 К
Позички	1,403.472 К
Цїнні папери. льок. в банках і на рах. біжучий	506.994 К

Розклад поїздів зелїзничих обовязуючий від 1. мая 1904.

(Приїзд і відїзд поданий після середно-европейского часу).

о год.	Приходять до Львова (головний дворець)	о год	Відходять зі Львова (головний дворець)
6·00	з Кракова, Берлина, Відня, Праги Хирова	6·20	до Іцкан, Яс, Букарешту, Жидачева, Потутор, Керезмезе, Чорткова (від 1/7—31/8), Сучави
6·10	з Іцкан, Чорткова, Калуша, Делятина (чер. Коломию 1/6—30/9 вкл. в нед. і сьвята), Керезмезе (1/5—30/9 вкл.)	6·30	до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Гусятина, Чорткова
7·30	з Рави рускої, Сокаля	6·45	до Лавочного, Пешту, Дрогобича, Борислава
7·40	з Підволочиск, Одеси, Київа, Бродів	6·50	до Яворова
7·45	з Лавочного, Пешту, Хирова, Борислава, Калуша	**8·25**	**посп.** до Кракова, Відня, Берлина, Праги, Любачева, Самбора, Закопаного
8·00	з Самбора, Хирова		
8·10	з Станиславова, Жидачева, Потутор	8·35	до Кракова, Відня, Праги, Ясла, Осьвенцїма
8·20	з Яворова	9·10	до Лавочного, Хирова, Калуша, Ходорова
8·55	з Кракова, Відня, Берлина, Варшави, Праги, Закопаного через Краків, Мезеляборча, Пешту	9·25	до Самбора, Хирова
		10·35	до Тернополя, Потутор
10·02	з Стрия, Борислава	10·45	до Черновець, Делятина, Заліщик, Новоселиці
10·20	з Ряшева, Любачева	10·50	до Белзця, Сокаля, Любачева
11·25	з Коломиї, Жидачева, Потутор, Керезмезе	**1·55**	**посп.** до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Чорткова, Заліщик, Гусятина
·10	з Лавочного, Калуша, Хирова, Борислава		
1·30	**посп.** з Кракова, Берлина, Відня, Праги, Н. Санча, Римановя, Івонича, Сянока, Хирова	**2·45**	**посп.** Іцкан, Яс, Букарешту, Потутор, Калуша, Жидачева, Чорткова, Вижниці, Керезмезе
1·40	**посп.** з Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик, Кіцмани, Новоселиці (через Жучку), Вижниці	**2·55**	**посп.** до Кракова, Відня, Берлина, Праги, Закопаного
2·50	**посп.** з Підволочиск, Одеси, Київа, Бродів, Грималова, Гусятина, Копичинець, Козови	3·05	до Стрия, Хирова, Борислава, Тухлї від 15/6—30/9 вкл.), Сколього (1/5—30/9 вкл.), Ходорова, Калуша
4·35	з Стрия, Хирова, Тухлї (15/6—30/9), Сколього (1/5—30/9)	3·30	до Ряшева, Любачева, Хирова.
4·45	з Яворова	3·40	до Самбора, Хирова
5·03	з Сокаля, Белзця, Любачева	5·48	до Яворова
5·10	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Грималова, Потутор, Заліщик, Гусятина, Івана пустого, Скали, Копичинців	5·55	до Коломиї, Жидачева
		6·20	до Кракова, Відня, Берлина, Варшави, Праги, Карльсбаду, Хирова, Пешту, Н. Санча,
5·40	з Кракова, Берлина, Відня, Праги, Осьвенцїма	6·40	до Лавочного, Пешту, Хирова, Борислава, Калуша
5·50	з Іцкан, Жидачева, Новоселиці і Сучави	7·05	до Рави рускої, Сокаля
8·40	**посп.** з Кракова, Відня, Берлина, Праги, Івонича	9·00	до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів
9·10	з Іцкан, Букарешту, Чорткова, Потутор, (Жидачева 1/5—30/9) Гусятина, Керезмезе, Калуша.	10·05	до Перемишля (1/5—30/9 вкл.), Хирова, Н. Загіря
		10·42	до Іцкан, Чорткова, Заліщик, Делятина, Сучави
9·50	з Кракова, Відня, Берлина, Вроцлава, Варшави, Праги, Осьвенцїма, Хирова	10·55	до Кракова Відня, Вроцлава, Праги
		11·00	до Підволочиск, Бродів, Копичинець, Грималова Івана пуст., Скали, Гусятина, Потутор
10·00	з Самбора, Хирова, Сянока, Ясла		
10·20	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Заліщик, Скали, Івана пустого, Гусятина	11·05	до Стрия
		11·10	до Рави рускої, Любачева (що недїлї)
10·40	з Лавочного, Пешту, Хирова, Калуша, Борислава,	**12·45**	**посп.** до Кракова, Відня, Берлина, Варшави, Праги, Закопаного, Н. Санча
12·20	**посп.** з Іцкан, Яс, Царгорода, Жидачева, Заліщик	**2·51**	**посп.** до Іцкан, Яс, Букарешту, Чорткова, Керезмезе (від 1/5—30/9), Сучави, Кіцмана.
2·31	**посп.** з Кракова, Берлина, Варшави, Відня, Праги		
3·25	з Тернополя, Бірок великих, Грималова	4·10	до Кракова, Відня, Вроцлава, Берлина, Праги, Пешту, Самбора, Сянока, Осьвенцїма
	на дворець „Підзамче“		**з двірця „Підзамче“**
7·20	з Підволочиск, Одеси, Київа і Бродів	6·43	до Підволочиск, Бродів, Київа, Одеси, Копичинець, Гусятина, Чорткова
2·15	**посп.** з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Грималова, Гусятина, Копичинець, Чорткова	10·52	до Тернополя, Потутор
5·06	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Заліщик, Потутор, Івана пустого, Скали, Гусятина, Бродів, Грималова	**2·09**	**посп.** Підволочиск, Бродів, Київа, Одеси, Копичинець, Гусятина, Грималова, Скали, Івана пуст.
10·02	з Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів, Копичинець, Заліщик, Івана пустого, Скали, Гусятина	9·21	до Підволочиск, Київа, Одеси, Бродів
3·04	з Тернополя, Бірок великих, Грималова	11·24	до Підволочиск, Бродів, Копичинець, Заліщик, Івана пустого, Скали, Гусятина, Грималова.

ПОЇЗДИ ЛЬОКАЛЬНІ.

Приходять на головний дворець:

з Брухович 6·42, 7·0 рано, 11·45 перед полуд. 3·00, 4·30 і 5·3 пополудни, 7·54 і 8·59 вечером. (до 11/9 вкл.)

з Янова 8·20 рано, 1·16, 4·45 попол., 9·25 вечером (від 1/5 до 30/9 вкл.) 10·0 вечером (від 15/5 до 31/8 вкл. в недїлї і сьвята.

зі Щирця 9·3 вечер (1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

з Любіня вел. 11·35 вечером (від 15/5 до 11/9 вкл. що недїлї і сьвята.

Відходять з головного двірця:

до Брухович 5·48 рано, 9·30 і 10·50 передполудн., 1.05, 3·15 і 5·05 попол., 7·05 і 8·04 веч. (від 8/5 до 11/9 вкл.) 11·10 в ночи (що недїлї).

до Янова 6·0 рано, 9·15 передпол., (від 1/5 до 30/9 вкл.) 1·35 попол. (від 15/5 до 31/8 в недїлї і сьвята), 3·18 попол (від 1/5 до 30/9 вкл.) і 5·48 пополудни.

до Щирця 1·45 попол. (від 1/6 до 11/9 вкл. в недїлї і сьвята).

до Любіня вел. 2·15 попол. (15/5 до 11/9 вкл. в нед. і сьвят.)

ЗАМІТКА: Час середно-европейский ріжнить ся від часу львівского о 36 мінут, а іменно 12 год. часу середно-европейского = 12. год. 36 мін. часу львівского. — Нічні години від 6. вечер до 5·59 рано обведено рамками. — В місті продає білети звичайні аґенция часописий Й. Ст. Соколовского пасаж Гавсмана 9. від 7. рано до 8. вечером. — Бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5.) удїляє поясненє в справах зелїзничих, продає білети всякого рода і розклади їзди. в годинах урядових від 8. рано до 3. пополудни, а в недїлї і сьвята від 9. рано до 12. в полудне.

Видає і відповідає за редакцию **Лев Лопатиньский.** З друкарнї В. А. Шийковского.